

قابل یا تطابق دیدگاه کلامی بر اندیشه تاریخی؟

بررسی موردی دیدگاه تقی الدین علی مقریزی

محسن الوری^۱

زهرا روح الهی امیری^۲

چکیده: چگونگی کشگری انسان در کنار قانون‌های فرآگیر تاریخی از جمله موضوعاتی است که ذهن نظریه‌پردازان تاریخ را به خود مشغول داشته است. با توجه به مکتب‌های گوناگون کلامی و مذهب‌های مختلف فقهی در جهان اسلام، این موضوع شایسته بررسی است که مورخان مسلمان باورمند به سنت‌های الهی که اغلب به یکی از این مکتب‌ها و مذهب‌ها گرایش و یا انتساب دارند دیدگاه خود درباره مستله جبر و اختیار را چگونه با تحلیل و تبیین رویدادهای تاریخی پیوند زده و کارگردانی خداوند در تاریخ را چگونه با بازنگری انسان همراه ساخته‌اند. این نوشتار می‌کوشد دیدگاه ابوالعباس تقی الدین مقریزی (۸۴۵ق.) مورخ پرآوازه شافعی مذهب و اشعری مسلک‌ی عصر ممالیک را در این زمینه با روشی وصفی تحلیلی و از طریق استخراج داده‌های مرتبط در آثارش و سنجهش آنها با رویکرد کلامی وی مورد بررسی قرار دهد. یافته‌های این پژوهش حکایتگر آن است که مقریزی، به رغم تمایلات جبرگرایانه و اعتقاد به نظریه کسب اشعری در تاریخ‌نگاری خود به متون دینی متمایل به اختیار و آزادی انسان و نقش فعال او در رویدادهای تاریخی استناد نموده است. و مهمتر آنکه در تاریخ‌نگاری با روشی تاریخی و نه کلامی به حوادث بروز احتفظ است.

واژه‌های کلیدی: مقریزی، تاریخ‌نگاری اسلامی، سنت‌های الهی، نظریه کسب، جبر تاریخی

۱ دانشیار گروه تاریخ و تمدن دانشگاه باقرالعلوم(ع)

۲ استادیار گروه تاریخ و تمدن دانشگاه باقرالعلوم(ع) (نویسنده مسئول)

تاریخ دریافت: ۱۳۹۶/۰۶/۰۴ تاریخ تأیید: ۱۳۹۷/۰۱/۱۴

Contradiction or consistency of kalam viewpoint on historical thought : considering the analysis of taqi al-din ali maqrizi's outlook as the case study

Mohsen Alviri¹
Zahra Rooholahiamiri²

Abstract: The circumstances of man's role alongside the universal laws of history is a topic that has engaged the minds of historians. Considering the various theological schools of thought and different jurispudential denominations in the Islamic world, the viewpoint of the Muslim historians - who believe in the Divine customs and are usually inclined towards one of these schools and denominations or are attributed to them - regarding the matter of determinism and choice and how they connect this with their view through analyzation and explanation of historical events and how they relate the directorship of God to the actions of man, is a worthy topic of study.

This article tries to examine the viewpoint of the famous historian Abul Abbas Taqi ud-Din Maqrizi {845 A.H.} of the Shafi-'I jurispudential and Ash-'ari theological school of thought who lived during the Mamluk Sultanate in this regard using a descriptive-analytical approach and through researching related material in his works and comparing that to his theological inclination.

The findings of this research show that despite his deterministic inclination and his belief in the viewpoint of "Attainment" of the Ash-'arites, in his historiographies , while relying on religious texts, he is inclined towards man's choice and free will and his active role in historical events.

Keywords: Maqrizi, Islamic Historiographies, Divine Customs, History's universal laws, Historical Determinism

---

1 Associate Professor History & Civiliziton Department, Baqerul Uloom Univercity alvirim@mail.com

2 Assistant Professor History & Civiliziton Department, Baqerul Uloom Univercity (Responsible Author) z.rooholahiamiri@yahoo.com

مقدمه

۳۷

تقابل یا تطابق دیدگاه کلامی بر اندیشه تاریخی؟ بررسی موردی دیدگاه تقی الدین علی مقریزی

نقش خداوند در حوادث و جایگاه انسان و اراده او در تحولات تاریخ یکی از مباحثت چالشی در میان متفکران و فیلسوفان تاریخ است. آنجا که فیلسوف تاریخ بخواهد در مورد نقش انسان و دامنه اراده او در واقعیت تاریخ نظری ارائه دهد، پای اراده و حاکمیت فاعل و صانع جهان و میزان تأثیرگذاری او بر تحولات جامعه به میان می‌آید. دیدگاه‌های متنوع در این خصوص زمینه پژوهش‌های فراوانی را فراهم نموده است اعتقاد به نقش فعال انسان در تاریخ و قانونمندی در تحولات هر گونه تصادفی بودن حوادث را رد کرده است.^۱ از طرف دیگر، انسان مجبور، در چنبره قدرت نامحدود ماورایی محظوم به سرنوشت از پیش تعیین شده تصویر می‌شود. گونه گونی اندیشه در این مقوله ریشه در جهان‌بینی انسان‌ها دارد. اعتقاد داشتن به نقش مطلق خداوند نوعی جبرگرایی در تاریخ را دامن زده است این امر در غرب از «اعتقاد لاهوتی در تاریخ» و «شهر خدای سنت اگوستین» شروع شده و راه خود را تا نظریه «دترمینیسم تاریخی» طی نموده است.^۲ متفکران و فیلسوفان اسلامی نیز با توجه به گرایش‌های مختلف به این موضوع توجه نشان داده‌اند. فیلسوفانی چون شهید صدر در کتاب سنت‌های تاریخ در قرآن و مصالح بیزدی در کتاب جامعه و تاریخ از دیدگاه قرآن به جایگاه خداوند و نقش و اراده انسان اشاره نموده‌اند. مطهری هم در کتاب فاسفه تاریخ و جامعه و تاریخ خود به اصالت انسان یا اصالت جامعه پرداخته است. کتب، آثار، مقالات و پایان‌نامه‌های دیگری نیز موضوع اصلی و یا فرعی خود را به بحث انسان و اراده او اختصاص داده‌اند. افرادی چون احمد حامد مقدم در کتابی با عنوان سنت‌های اجتماعی در قرآن به این موضوع پرداخته‌اند، سیدضیاء الدین میرمحمدی و محسن الوری در مقاله‌ای تحت عنوان «قانونمندی تاریخ و ویژگی‌های آن در قرآن» در مورد قانونمندی تاریخ، ماهیت و چیستی آن سخن گفته‌اند.

مقاله دیگری با عنوان «نقش اراده انسان در تحقق آینده موعود از منظر قرآن»، نوشته مشترک فرشته سقا و فتحیه فتاحیزاده چاپ شده در دو فصلنامه علمی پژوهشی انسان‌پژوهی

۱ برای اطلاعات بیشتر نک: اج والش (۱۳۶۳)، مقدمه‌ای بر فلسفه تاریخ، ترجمه ضیاء الدین طباطبائی، تهران: امیرکبیر، ص ۲۸؛ عزت‌الله فولادوند (تیر ۱۳۷۷)، فلسفه نظری تاریخ، روزنامه همشهری، ش ۱۵۷۷؛ پل ادواردز (۱۳۷۵)، فلسفه تاریخ، ترجمه بهزاد سالکی، تهران: پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی؛ مرتضی مطهری، جامعه و تاریخ، پایگاه جامع استاد شهید مطهری (بنیاد علمی فرهنگی شهید مطهری) کتابخانه دیجیتال؛ محمد تقی مصباح بیزدی (۱۳۶۸)، جامعه و تاریخ از دیدگاه قرآن، تهران: مرکز چاپ و نشر سازمان تبلیغات اسلامی، ص ۱۵۳.

۲ برای اطلاع بیشتر نک: حسینعلی نوذری (۱۳۷۹)، فلسفه تاریخ، تهران: طرح نو، صص ۵۸-۶۰.

دینی شماره ۱۱ به نقش و اراده انسان در تاریخ از دیدگاه قرآن پرداخته است.

نویسنده، مقاله‌ای با عنوان «سنت‌های الهی و رویدادهای تاریخ با تأکید بر دیدگاه مقریزی» در کتاب *اغاثة الامة* بکشف الغمة به نگارش درآورده که در مجله تاریخ اسلام، سال ۸۸ به چاپ رسیده است. این مقاله به علل تغییرات جوامع و نزول عذاب از جانب خداوند و چرایی حوادث پیش آمده از دیدگاه مقریزی پرداخته و نشان داده است که مقریزی با اعتقاد به سنت‌های الهی به وجود قانون در رخداد حوادث عالم معتقد است.

این پیشینه نشان می‌دهد نقش و اراده انسان مورد توجه محققان بوده، لیکن رویکردهای آنان در تحلیل وقایع، بیشتر جنبه سیاسی و یا اجتماعی داشته است و به رویکرد کلامی افراد و تأثیر آن در نوشهای تاریخی وقوع نهاده‌اند. چراکه مفروض است تحلیل‌های انسان در حوادث عالم، تحت تأثیر عقاید و باورهای کلامی او باشد. با توجه به اینکه مورخان مسلمان در گذشته به طیف‌های متنوعی از علوم وابسته بوده‌اند، ولی تاریخ شاید یکی از امور حاشیه‌ای برای آنان بوده^۱ مهم خواهد بود که به جهت توفّق اندیشه‌های کلامی و فقهی در میان مورخان مسلمان، میزان تأثیرپذیری روش‌های تاریخی از گرایش‌های کلامی و فقهی آنان نیز مورد بررسی قرار گیرد. با عنایت به اهمیت رویکرد کلامی در تحلیل‌های تاریخی، این مقاله سعی دارد تأثیر گرایش کلامی مقریزی را در تحلیل‌های تاریخی با توجه به انحصار نقش انسان در تحولات و وقایع مورد بررسی قرار دهد.

مقریزی معتقد به وجود سنت‌ها و قوانین در رخدادهای تاریخی است بر پایه این پیش‌فرض در این پژوهش به دنبال پاسخگویی به این سؤالات هستیم که مشرب کلامی مقریزی چیست؟ و با توجه به این مشرب، وی چگونه به تبیین تحولات تاریخی پرداخته و میان نقش خداوند و بازیگری فعال انسان، چگونه ارتباط برقرار نموده است؟ روش پژوهش در این مقاله توصیفی تاریخی است. احصاء اعقادات کلامی مورخ و سپس تبیین ارتباط اجزای به دست آمده و انتباط آن با داده‌ها و تحلیل‌های تاریخی او مراحل پیش روی این تحقیق خواهد بود.

تقى الدین مقریزی

احمد بن علی بن عبدالقدیر بن محمد بن ابراهیم بن محمد بن تمیم بن عبد الصمد الشیخ تقى الدین مقریزی

^۱ چیس رابینسون (۱۳۹۲)، *تاریخ‌نگاری اسلامی*، ترجمه محسن الوبیری، تهران: انتشارات سمت.

بعلبکی الاصل متوفی (۸۴۵ ق. ۱۴۴۱ م.) در برجوان مصر چشم به جهان گشود.^۱ مقریزی بر اساس عقاید جد مادری خود بر مذهب حنفی پرورش یافت و پس از مرگ وی به مذهب شافعی متمایل گشت.^۲ او تحت نظر فضلی عصرخویش به درس و تحصیل ادامه داد.^۳ موقعیت مناسب خانوادگی و قابلیت‌های شخصی وی زمینه ورود او را به دستگاه ممالیک فراهم نمود.^۴ بعد از آن به نیابت قاضی القضاط منصوب شد. امامت در مسجد جامع الحاکم و شهر قاهره، مدرسی حدیث مدرسه مؤیدیه و دریافت لقب استادی از موقوفیت‌های ایشان است.^۵ برخی مقریزی را به جهت نوشتن کتاب معرفه ما یجب لآل بیت نبوی دارای تمایلات شیعی نیز دانسته‌اند.^۶ سخاوی تعداد علمایی که مقریزی از آنها حدیث شنیده را بالغ بر ۶۰۰ نفر می‌داند.^۷ ابن تغیربردی نام تعدادی از مشايخ و علمای بسیاری که از او اجازه داشته‌اند مثل شیخ شهاب الدین اذراعی، شیخ بها الدین ابی البقاء و شیخ جمال الدین اسنوی را آورده است.^۸ او را امامی صاحب فن، حاذق، ماهر، قابل اعتماد در تاریخ دانسته‌اند.^۹ اشراف او بر علوم مختلف و روحیه جستجوگر او در تأثیفاتی که بالغ بر صد جلد کتاب است هویداست.^{۱۰}

گرایش کلامی مقریزی

مقریزی را باید فقیهی شافعی دانست. اگرچه هم‌عصرانش گرایش او و خانواده‌اش را در ابتدای حنفی دانسته‌اند، اما انتصاب او به نیابت قاضی القضاط شافعی حکایت از تحول او از مذهب

۱ موقع الاسلام، تعریف به الاعلام الوارده فی البدایة النهایة، موقع الوراق، مکتبة الشاملة، ج ۱، ص ۳۲۲.

۲ صفتی (۱۴۲۰ ق)، الواقی بالوفات، ج ۶، تحقیق احمد الاناووط و ترکی مصطفی، بیروت: داراییه التراث العربي، ص ۱۰؛ ابن حجر [ابی تا]، الدرر الکامنة، ج ۱، موقع الوراق، مکتبة الشاملة، ص ۲۳۸.

۳ سخاوی [ابی تا]، الضوء الامع، ج ۱، موقع الوراق، مکتبة الشاملة، ص ۲۵۸.

۴ محمد مصطفی زیاده (۱۹۷۱ م)، دراسات عن المقریزی، قاهره: مکتبة العربية، ص ۱۳.

۵ محمد بن علی بن محمد شوکانی [ابی تا]، البدر الطالع بمحاسن من بعد القرن السابع، ج ۱، موقع الوراق، مکتبة العربية، ص ۷۲؛ آنده للشاملة.

۶ مقریزی (۱۴۱۹ ق)، رسائل، معرفه ما یجب لآل بیت نبوی، تحقیق رمضان البدر و احمد مصطفی قاسم، قم: دارالحدیث، ص ۲۱۲.

۷ سخاوی، الضوء الامع، ج ۲، ص ۲۱.

۸ ابن تغیری بردی [ابی تا]، المنہل الصافی، ج ۱، [ابی جا]: مکتبة الشاملة، ص ۸۱.

۹ ابن تغیری بردی [ابی تا]، النجوم الزاهرة، ج ۴، [ابی جا]: مکتبة الشاملة، ص ۳۲۷.

۱۰ سخاوی، همان؛ جلال الدین سیوطی [ابی تا]، المحاضرة فی اخبار مصر و القاهره، ج ۱، موقع الوراق، مکتبة الشاملة، ص ۱۸۶.

حنفی به شافعی و اشتهارش در این مذهب دارد. امامت او در مسجد جامع الحاکم شهر قاهره، مدرسی حدیث مدرسه مؤیدیه^۱ که در دست فقهای شافعی بود، گویای گرایش‌های فکری او در این مذهب است.^۲

مقریزی در حوزه کلام مانند همه شافعی مسلکان گرایش اشعری دارد. این رویکرد کلامی او را می‌توان از طرق مختلفی اثبات نمود. طیف مشایخ او خود گویای تربیتش در مذهب مورد نظر است. ابن تغیربردی نام تعدادی از مشایخ و علمای بسیاری که از او اجازه داشته‌اند مثل شیخ شهاب الدین اذرعی، شیخ بهاء الدین ابوالبقاء و شیخ جمال الدین اسنوی را آورده است.^۳ جستجو در احوالات آنها نشان‌دهنده استادی‌شان در این مذهب است مقریزی در مورد استاد خود می‌گوید: شیخ ما قاضی القضاة بهاء الدین ابوالبقاء تدریس عقاید شافعی و دیدگاه‌های او را در مدرسه منصوریه قاهره بر عهده داشته است.^۴

به علاوه، نظر محققان و هم‌عصران فرد نیز در تشخیص گرایش‌های او اهمیت دارد. محققان در مقدمه کتاب تجربیات التوحید تأکید داشته‌اند که مقریزی در ابتدا به مدت طولانی بر مذهب حنفی بوده است، اما به رغم انتشار مذهب حنفی در مصر وی به مذهب شافعی گرایش یافت و به رأی و روش شافعی رسید و مؤلفات و مصنفات او بر این امر شهادت می‌دهد.^۵

دیگر راه اثبات عقیده او به کلام اشعری و نظریه کسب، بیان دیدگاه‌های کلامی در نوشتۀ‌های اوست. در کتاب حصول الانعام در باب اختلاف بین اشاعره و ماتریدیه در مسئله موافات آورده است: «و هذه المسألة من مسائل اصول الدين مهمه جرى فيها خلاف كثير بين الاشاعرة و بين الماتریديي من الحنفية و هي مسألة الموافات و ذهب اصحابنا الاشعرية و من تابعهم الى القول بالموافات ...».^۶ موافات در مباحث کلامی به پایداری ثواب اعمال عبد در صورت فوت می‌پردازد. مقریزی در رساله فوق، پذیرش اعمال فرد مکلف بعد از فوت را فقط

۱ این مدرسه در دوران ممالیک توسط المؤید ساخته شد و سرشناسان و بزرگانی مانند ابن حجر عسقلانی، بدرالدین عینات ابی و مقریزی در این مدرسه درس داده‌اند؛ نک: مقریزی، الموعظ والاعتبار، ج ۴، ص ۱۴۴-۱۴۲.

۲ محمدبن علی بن محمد شوکانی [ابی تا]، البدر الطالع بمحاسن من بعد القرن السادس، ج ۱ موقع الوراق، مکتبة الشاملة، ص ۷۲؛ أعده للشاملة.

۳ ابن تغیری بردی، المنہل الصافی، ص ۸۱.

۴ این مدرسه، مدرسه شافعی‌ها در قاهره است که توسط ملک منصور قلاون در سال ۶۸۴ ق. بنا شد. نک: ابن تغیری بردی، النجوم الزاهر، ج ۷، ص ۳۵۵.

۵ مقریزی (۱۴۱۹ ق)، تجربیات التوحید، تحقیق رمضان البدری و احمد مصطفی قاسم، قاهره: دارالحدیث ص ۶.

۶ مقریزی، حصول الانعام، ص ۲۶۱.

بقای او بر ایمان می‌داند و در این باب نظر ماتریدیه از اصحاب حنفیه را با دلائل مختلف رد می‌کند. او به طور واضح در این عبارت تأکید می‌کند روش یاران و اصحاب ما در مذهب اشعریه در قول موافقات این گونه است.^۱

در نهایت آنچه ما را به فرضیه پژوهش نزدیک می‌کند اقرار او در باب عدم اختیار انسان در بیان حقیقت توحید است که همه تردیدها را بر طرف می‌کند. او در این باب می‌نویسد: «حقیقت توحید آن است که همه امور را از او بینی و توجه به اسباب را قطع نمایی و خیر و شر را جز از خدا نبینی...».^۲ او بعد از بیان انواع توحید به حقیقت شرک پرداخته و در موضوع اصل ضلال اهل بدعت و زیغ می‌گوید: «زمانی که تأمل می‌کنی به جمیع طایفه‌های بدعت و ضلالت می‌بینی اصل ضلالت به دو چیز بر می‌گردد: (۱) سوءظن به خدا و (۲) عدم شناخت حقیقت خدا و شناخت مقام و منزلت او. به گمان اینکه خداوند رسولی را ارسال نکرد و خلق را رها کرد و خلقت آنها را بی‌هدف گذاشت. عدم معرفت منزلت خداوند بدین معناست که افعال بندگان (از معاصی و طاعات) به خدا باز می‌گردد همچنین مخالفین [اشاعره] معتقد بودند که عبد بر آنچه انجام نداده عقوبت نمی‌شود. و در نزد عقل محل است که مولا عبدش را بر فعلی مجبور کند و بعد او را بر آن عقوبت نماید بنابر این گفتار این افراد بدتر است از شیوه قدریه...».^۳

و ادله دیگر مبنی بر گرایش وی به نظریه کسب، اعتقاد او در سرنوشت ایمان و حصول آن به مشیت خداوند است: «فذهب اکثر اصحابنا الاشاعره الى انه يجوز اطلاق الانسان قوله: انا مؤمنان شاء الله، لا للشك...».^۴

افروزن عبارت شرطی «اگر خدا بخواهد» به عبارت قطعی «من مؤمنم»، استثناء در ایمان نام دارد. اشاعره معتقدند استثناء در ایمان واجب است؛ یعنی واجب است که انسان بگوید: «أنا مؤمنٌ أَن شاء الله». آنان معتقدند به حکم آیه **(لَا تَقُولُنَّ لِشَيْءٍ إِنَّمَا فَاعِلُ ذَلِكَ غَدَّاً إِلَّا أَنْ يُشَاءَ**^۵

۱ همان.

۲ «فإن التوحيد حقيقة أن ترى الامور كلها من الله تعالى روبيته تقطع الالتفات إلى الاسباب والوسائل فلاترى الخير والشر الا منه تعالى و هذا مقام يثمر التوكيل وترك الشكایة الخلق و ترك لومهم والرضا عن الله تعالى والتسلیم لحکمه»، مقریزی، تحریر/التوحید، ص ۱۵.

۳ همان، صص ۱۰۳-۱۰۲.

۴ مقریزی، حصول الانعام، ص ۲۶۲.

۵ در وجوب استثناء ادله پرشماری را بیان کرده‌اند از جمله: ادب در برابر خدا، عدم تکبر و عجب، تبرک و تیمن به نام خدا، عدم قطعیت به حصول تصدیق لازم و کامل در ایمان، مراجعات شرط موافقات در ایمان که تحقق ایمان به علم خدا به عاقبت انسان وابسته می‌سازد، و از همه مهمتر واگذاری حصول ایمان به مشیت و اراده خدا. نک: نعیمه پورمحمدی و محمد سعیدی مهر (بهار ۱۳۹۰) «ایمان اشاعره»، فصلنامه معرفت کلامی، س، ۲، ش. ۱.

الله^۱) حصول هر چیزی از جمله حصول ایمان بسته به اراده خداست. اراده خدا سابق بر وجود هر موجودی است و اگر اراده خدا نباشد، چیزی موجود نمی‌شود. استثناء در ایمان به دلیل اندیشه بنیادین و محوری اشاعره است که همه چیز وابسته به اراده خداست.^۲

و طریق آخر در اثبات گرایش مقریزی به مسلک اشعری، اشارات مستقیم وی به عقاید کلامی خود است. او در رسائل حصول الانعام والمیر فی سؤال خاتمة الخير به مذهب خود مستقیماً اشاره می‌کند^۳ و در جای دیگر آورده «فذهب أكثر أصحابنا الاشاعرة إلى أنه يجوز اطلاق الإنسان قوله: ...»^۴ و یا در باب موافات آورده است: «و ذهب أصحابنا الاشعريه و من تابعهم الى القول بالموافات ...».^۵ این‌ها اقرار او بر آن است که مقریزی بدون تردید دارای گرایش کلامی اشعری و قائل به نظریه کسب بوده است.

دیدگاه کلامی اشاعره در باب اختیار و اراده انسان

از نیمه دوم قرن اول هجری مسئله جبر و اختیار و قضا و قدر در میان مسلمانان مطرح گردید که منجر به پیدایش دو گروه کلامی شد. به گروهی که طرفدار آزادی و اختیار بشر بودند «قدريه» و به آنان که به جبر معتقد بودند «جبريه» می‌گفتند.^۶

به تدریج که دو فرقه بزرگ کلامی یعنی اشاعره و معترضه پدید آمدند و مسائل زیاد دیگری غیر از مسئله جبر و قدر را مطرح کردند. جبریون و قدریون در اشاعره و معترضه هضم شدند و از آن پس عنوان مستقلی برای آنها باقی نماند. مکتب اشعری از جبر و مکتب معترض از قدر طرفداری کرد.

اشاعره می‌گویند: خداوند فرموده: **(هَلْ مِنْ خَالِقٍ غَيْرُ اللَّهِ...، آيَا آفَرِينَدَهَايِ جَزْ خَدَا وَجُودَهَا)**^۷ مفاد این آیه توحید در خالقیت است و اقتضاء می‌کند که بگوییم همه چیز آفریده خداست و غیر او هیچ گونه تأثیری و خالقیتی نه استقلالاً و نه تعیاندارد. براین اساس اشاعره

۱ قرآن کریم، کهف، آیات ۲۳-۲۴.

۲ محمدين طيب باقلاني (١٤٠٧ق)، الانصاف فيما يجب اعتقاده ولا يجوز الجهل به، بيروت: عالم الكتب، ص ۹۱؛ عبدالقاهر بغدادي (١٤٠١ق)، حصول الانعام، بيروت: دارالكتب العلميه، ج ٢، ص ٢٥٣.

۳ مقریزی، حصول الانعام، ص ۲۶۱.

۴ همان، ص ۲۶۲.

۵ همان، ص ۲۶۱.

۶ نک: جعفر سبحانی [بی‌تا]، الملل والنحل، ج ۱، مؤسسه النشر الإسلامي، مؤسسة الإمام صادق، قم: ص ۱۱۲.

۷ قرآن کریم، فاطر، آیه ۳.

گفتند اسباب طبیعی، اثری از خود ندارند بلکه همه آثاری که از آنها مشاهده می‌شود فعل خداست و از باب مجاز به علت‌های طبیعی قابل استناد است. ابوالحسن اشعری معتقد بود که با قبول جبر، مسئله امر و نهی و ثواب و عقاب الهی باطل و لغو می‌شود. او برای دفع اشکال راه دیگری برگزید و معتقد شد خداوند خالق همه چیز از جمله افعال انسان است، اما انسان کسب کننده اعمال خودش است و هر فعلی که از انسان صادر می‌شود دارای دو جهت خلقی و کسی است؛ ایجاد و خلق عمل از خدا و کسب آنان از انسان است و از این جهت مسئول اعمال خویش است و معیار اطاعت و عصیان و ثواب و عقاب نیز کسب است.^۱

به عبارت دیگر نظریه کسب به‌طور خلاصه این است که افعال بشر، هم به خداوند متعال منسوب است و هم به بشر. با این تفاوت که خدا خالق «افعال بشر» و بشر «کاسب» آن است. به عنوان مثال وقتی کسی سخن می‌گوید، خداوند خالق صوت است و گوینده سخن، کاسب آن، چنانکه در قرآن هم آمده است: (لَهَا مَا كَسِّبَتْ وَعَلَيْهَا مَا أَكْسِبَتْ)^۲ ابوالحسن اشعری میان خلق افعال و کسب آنها امتیاز قائل شد و خداوند را خالق افعال و انسان را کاسب آن معرفی کرد.^۳

با تطبيق نظرات کلامی مقریزی بر دیدگاه اشعاره در باب افعال و اختیار انسان نتیجه می‌گیریم که مقریزی مانند اسلاف خویش به پذیرش قدرت خداوند بر همه امور و اینکه انسان کسب کننده اعمال خویش است، اعتقاد دارد. حال باید دید مقریزی به عنوان یک مورخ که صاحب گرایش اشعری است چگونه تاریخ نوشته است و رویکرد کلامی‌اش چه تأثیری در تبیین و تحلیل‌های تاریخی او داشته است؟

سؤالات دقیق‌تر آن است که با توجه به نگرش کلامی مقریزی، او در تحولات تاریخ چه جایگاهی برای خداوند قائل است؟ و دیگر اینکه از نظر او انسان چه نقشی در روند حوادث عالم دارد؟ مهمتر آنکه چگونه این نظرات با دیدگاه کلامی او قابل جمع است؟ برای رسیدن به پاسخ این سوالات رجوع به آثار تاریخی و توجه به رویکردهای او در تاریخ ضروری است.

دیدگاه مقریزی در باب جایگاه خدا و نقش انسان در حوادث

تاریخ گذشته بازتاب گزارش مورخانی است با باورهای این جهانی و آن جهانی. اعتقاد به

۱ همان، ج ۲، ص ۱۲۵ به نقل از الممع اشعری.

۲ قرآن کریم، بقره، آیه ۱۸۶.

۳ ابوالحسن اشعری (۱۴۰۰)، مقالات الاصلامیین و اختلاف المصلين، آلمان: فرانس شتاينر، ص ۱۹۶.

عاملیت مطلق خداوند در حرکت پدیده‌ها و نقش خداوند به عنوان موتور حرکت تاریخ باور کلامی رایجی بوده که بسیاری از مورخان دوران کلاسیک بدان اعتناء داشتند. در کنار این باور اعتقاد به عاملیت انسان در ذیل عاملیت خداوند در میان مورخان مسلمان شایع بوده است. بعد از شناخت گرایش‌های کلامی مقریزی، به دنبال نشانه‌هایی از آن در صحنه تاریخ هستیم تا تحلیل او را از بازیگران اصلی تاریخ و نقش عوامل اصلی بیاییم.

مقریزی در مقدمه کتاب *اعطاط الحنفاء* بعد از بیان مقدمه‌ای از آفرینش زمین و آسمان توسط خداوند و انتشار نوع انسان این طور می‌گوید: «و خداوند به انسان زندگانی داد تا بیند چگونه عمل می‌کند آنچه در آسمان و زمین بود به تسخیر آنها درآورد تا شکرگزاری نمایند و ... انسان‌ها را بر آنچه از نعمت‌ها خواستار آن بودند تعهد نمود تا آنها فنون و نعمت‌ها را بسط و گسترش دادند، زمین را آباد و شهرها را محل خود قرار دادند و بر شوکت دشمن غلبه کردند تا زمانی که کفران نعمت کردند و از عذاب نترسیدند و خدا همان‌هایی را که تأیید کرده بود، ریشه‌شان را خشکاند آنها را همان‌کاری که پیروزشان کرده بود به نتیجه آنچه از گناهانشان انجام داده بودند گرفتار نمود و برای آنها برای انجام گناهان و خططاها عقوبی است».¹ عبارت فوق به صورت واضح بیانگر دیدگاه کلامی اوست، وی منشأ همه این حوادث را به خداوند نسبت می‌دهد.

در عبارات دیگر عقوبت کسانی که نافرمانی نمودند و از خدا روی بر تافتند و نسبت به بندگان ستم نمودند را این گونه تصویر می‌نمایید: «چون ستم در این ناحیه (مصر) بسیار بالا بود در این صورت زمین بر کات خود را منع کرد و خوردنی‌های لازم را به بار نمی‌آورد...» و در انتهای آورد *﴿سُنَّةُ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِ وَلَنْ تَجَدِ لِسْنَةً اللَّهِ تَبَدِّلَا﴾*^۲ در این عبارت اگرچه نگاه کلامی او سبب شده تا علت حوادث عالم مانند خشکسالی را در نافرمانی خداوند بیند، اما اشاره آخر او به *سُنَّتُ الْهِيَّ* گویای آن است که مقریزی این تحولات را در چارچوب‌هایی از نظامات جهان می‌داند؛ نظامی که تحت سیطره قوانین حاکم براین جهان عمل می‌نماید. و یا در باب آل فرعون این طور پایان تیره زندگی آنها را به تصویر می‌کشد: *﴿وَلَقَدْ أَخْذَنَا آلَ فِرْعَوْنَ بِالسَّنَنِ وَنَفْضَ مِنَ الشَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَدْكُرُونَ﴾*^۳

۱ مقریزی (۱۴۱۶ق)، مقدمه کتاب *اعطاط الحنفاء* با خبر الفاطمیین الخلفاء، ج ۱، تحقیق محمد حلمی محمد، قاهره: دار احیاء التراث.

۲ قرآن کریم، احزاب، آیه ۶۲، نک: مقریزی [بی‌تا]، *اغاثة الامة*، تحقیق محمود هندوی، [بی‌جا]: مکتبة الاسرة، ص ۷۷.

۳ قرآن کریم، اعراف، آیه ۱۳۰؛ مقریزی، همان، ص ۴۰.

در عبارات بالا ترسیم نقشه‌ای در جهان از سوی خداوند مشاهده می‌شود. این نقشه که خود بر اساس قواعدی مشخص ترسیم شده نقش انسان را حرکت در مسیر الهی معرفی می‌کند. خداوند سنت‌ها و قوانین ریست در این جهان را نیز مشخص نموده و سنت‌های او طبق این آیات تخلف نپذیر است. ستم و ظلم به بندگان به عنوان عامل اجرای سنت خداوند در زمین معرفی می‌شود. مقریزی رویگردانی حاکمان از مصالح امت و غرق شدن در شهوات و لذات را نیز مستوجب عذاب الهی می‌داند که بر آنها به صورت قحطی و خشکسالی آمده و این سنت را با آیه (وَإِذَا أَرَدْنَا أَنْ هُنْكَ قَرْيَةً أَمْرَنَا مُتْرَفِّيهَا فَسَقُوا فِيهَا فَحَقَّ عَلَيْهَا التَّوْلُ فَدَمَرَّنَاهَا تَمَمِّيْرَا^۱) نشان می‌دهد.

تاریخ مقریزی پر از آیاتی است که حکایت از اجرای سنت خدا در زمین دارد. وی همه اتفاقات را عادات و سنت‌های خداوند در جامعه می‌داند. او با اشاره به برخی از مفسدین جامعه معتقد است که خداوند آنها را گرفتار املاء نموده و قدرتی فراپوشی بر این جوامع تسلط می‌یابد.^۲ علاوه بر آن او از بین رفتن خوشی‌های دنیا و ائتلاف سرمایه و فقر و ناداری مردم را جزء سیاست‌های خداوند در برابر سرکشی و نافرمانی مردم عنوان نموده است.^۳ حتی پیروزی مسلمانان در جنگ بدر را از جانب خداوند و بمواسطه او می‌داند.^۴ از نگاه مقریزی آغاز و انجام امور از خداست و همه امور به او باز می‌گردد به همین دلیل به تسهیل امور به واسطه خدا امیدوار است.^۵ او در بررسی وضعیت مصر در حوادث سال‌های (۷۴۹ق.) که قحطی، خشکسالی، نابودی و مرگ‌های دسته جمعی (فنا، الکیر) اتفاق افتاد، پایان واقعه را با این عبارت به اتمام می‌رساند که «وَلَلَهِ عَاقِبَهُ الْأَمْوَرُ؛ وَسَرَانِجَامَ كَارَ بَهْ ارَادَهْ وَمَشِيتَ خَدَا بَرْ مَيْگَرَدد».^۶

مقریزی خشکسالی را باعث گرانی می‌داند و این کمبود را علت گرسنگی و گرسنگی را عامل شروع مرگ و میرها و در تیجه فرآگیر شدن بیماری‌ها معرفی می‌کند. از ابتدا همه این حوادث را معمولی طبیعی می‌شمارد، اما در علت‌العلل پدیده‌ها به مبدأ اصلی باز می‌گردد و اراده

۱ قرآن کریم، اسراء، آیه ۱۶؛ مقریزی همان، ص ۷۵.

۲ مقریزی، اغاثة الامة بكشف الغمة، ص ۱.

۳ همان، ص ۱۲۲.

۴ مقریزی [ابی تا]، امتعال الاسماع، بما للنبي (ص) من الاحوال والاموال والحفلة والمتعاع، تحقيق محمد عبدالحميد النميسى، ج ۲، بيروت: دار الكتب العلمية، ص ۱۶.

۵ مقریزی، اغاثة الامة، ص ۱.

۶ مقریزی (۲۰۰۲م)، المواقع والاعتبار، ج ۳، مصحح ایمن فؤاد سید، لندن: مؤسسه الفرقان، ص ۳۱۲.

و مشیت حتمی خداوند را در قبال برخی اعمال انسانی متذکر می‌شود و سخنان خود را هم به آیات الهی زینت می‌دهد: (اللَّهُ الْأَمْرُ مِنْ قَبْلُ وَ مِنْ بَعْدُ).^۱ اما همهٔ این عبارات باید در کنار تأکید مکرر او بر اجرای سنت الهی مورد توجه قرار گیرد. استناد او به آیات الهی که معمولاً به عنوان آیات سنت‌ها معروف‌اند، روشن کننده این حقیقت است که او در کنار اعتقاد کلامی خود توانسته انسان را فاقد مسئولیت بداند. در استناده از قرآن هم به آیاتی رجوع می‌کند که بیان کننده سنت‌ها و قوانین ثابت خداوند در زمین است. «و هنگامی که خدا اراده سوئی به قومی کند هیچ چیز مانع آن نخواهد شد و جز خدا سرپرستی نخواهد داشت». در ابتدای این آیه، خداوند این قانون کلی را بیان می‌دارد که «خداوند سرنوشت هیچ قوم و ملتی را تغییر نمی‌دهد مگر آنکه خودشان تغییر دهند». ^۲ این آیه وابستگی تغییر اوضاع جوامع را به تغییری که مردم آن جامعه در خود ایجاد می‌کنند سربویط می‌داند. تاریخ نگاری مقریزی مشحون از اجرای سنت‌های الهی در جوامع است. سنت‌هایی که وجودشان در تحولات گویای حضور قوانینی اجتناب‌ناپذیر است و هر گونه تصادف و هرج و مرج در تاریخ را رد می‌کند.^۳

تحلیل دیدگاه مقریزی در باب نقش انسان در تاریخ

برای تحلیل دیدگاه وی ابتدا باید دید او به تاریخ چگونه می‌نگریسته و چه جایگاهی برای این علم قائل بوده است. مقریزی، علم تاریخ را گرانبهاترین گنجینه‌ها و دارای بالاترین منزلتها می‌داند و بزرگترین مفاخر و بالاترین ذکر می‌داند.^۴

او اساساً علم تاریخ را گردآوری مWAREZ و انذاری می‌داند که با آن می‌توان به آخرت کوچ نمود، با آن از مکارم اخلاق اطلاع حاصل کرد و به آن اقتداء نمود و از بدی‌های افعال درس آموخت.^۵ او تهذیب نفس و اخلاق، دوست داشتن خیر و عمل به آن، کراحت داشتن شر و دوری از آن و اینکه دنیا فانی است و باید از لذات آن اعراض نمود و حرکت و توجه به امور

۱ قرآن کریم، روم، آیه ۴؛ مقریزی، اغاثة الامة بكشف الغمة، ص ۱۱۶.

۲ قرآن کریم، رعد، آیه ۱۱؛ مقریزی، اغاثة الامة بكشف الغمة، ص ۱۰۲.

۳ همان.

۴ برای اطلاعات بیشتر، نک: مرتضی مطهری، جامعه و تاریخ؛ محمدتقی مصباح بزدی، جامعه و تاریخ از دیدگاه قرآن.

۵ مقریزی (۲۰۰۰م)، الذهب المسووك فی ذکر من الحج و الخلفاء و الملوك، تحقيق جمال الدین الشیال، بور سعید: مكتبة الثقافة الدينية.

۶ مقریزی، المWAREZ، ج ۱، ص ۴.

باقی را از مزایای این علم بر شمرده است.^۱ از این جهت علت توجه مقریزی به تاریخ را می‌توان در این هدف خلاصه نمود که او تاریخ را برای برگرفتن پند و اندرز و موعظه مورد اهتمام قرار می‌دهد. تاریخ برای او معدن انواع درس‌ها و اتفاقاتی است که با نگاه به آن می‌تواند به تصحیح اعمال خود و دیگران اقدام نماید.

وی جریان زندگی انسان و آمد و شد او را در این عالم را این‌گونه تحلیل می‌کند که خداوند یکی را بعد از دیگری زندگانی داد برای اینکه برای دومی قصه‌ها و مواضع و عبرت‌های اولی باقی بماند و زنده گردانید دیگری را برای آنکه خبر و ذکر اولی را انتشار دهد و همه اینها برای این است تا هوشیار از عملی که مذموم و قیچ است باز ایستد و عاقل بر آنچه که بهترین است به لحاظ اخلاقی اقتدا نماید.^۲

در این عبارات هم به نحوی بر قابلیت عربت‌آموزی و پندپذیری تاریخ تأکید می‌نماید. و با آیاتی از قرآن تأکید می‌نماید که: (هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُوا الْأَلْبَابُ)، آیا کسانی که می‌دانند با آنان که نمی‌دانند برابرند تنها خردمندانند که پند می‌پذیرند.^۳ با توجه به این عبارات مقریزی دسته‌ای از انسان‌ها را اول‌الالباب که دارای عقل و اندیشه‌اند، می‌داند. او برای اقتدا به بهترین‌ها، هوشیاری و عقل را لازمه حرکت می‌داند سؤال این جاست عقل چه جایگاهی در افعال انسان دارد.

از منظر متكلمان مسلمان، عقل به معنای آرای رایج و مشهوری است که همه یا بیشتر مردم می‌پذیرند و بدان‌ها اذعان می‌کند.^۴ عقل نیروی ادراکی است که - با کمک قوای دیگر یا بدون کمک آنها - مفاهیم کلی را می‌سازد و آنها را ادراک می‌کند و به تحلیل یا تجزیه مفاهیم می‌پردازد و از این راه به تعریف آنها دست می‌یابد. از این‌رو، عقل عملی نیروی ادراکی است که مدبر افعال بدنی نفس است و با آن امور جزئی را درک می‌کند، منافع را از مضار تشخیص داده، باسته را از نبایسته، شایسته را از ناشایسته و زشت را از زیبا تمیز می‌دهد و در نتیجه، با کمک این ادراک می‌تواند امور اخلاقی، منافع و مضار، مصالح و مفاسد را تمیز دهد.^۵

۱ همان، ج ۱، ص ۶.

۲ مقریزی (۱۹۹۵م)، درر العقود الفرقية فی ترجمة الاعيان المفيدة، عدنان درویش و محمد مصری، دمشق: وزارة الثقافة، ص ۴۹.

۳ قرآن کریم، زمر، آیه ۹؛ مقریزی، غایة الامة، ص ۱۱۳.

۴ صدرالدین محمد شیرازی آبی‌تا، الحکمة المتعالیة فی الاسفار العقلانية الاربعة، ج ۳، قم: مصطفوی، ص ۴۱۸-۴۱۹.

۵ استنباط این قوه یا نیروی ادراکی محصول استنباط و تأمل در آرای کلی عقل نظری است. در واقع، آرای کلی مربوط به عمل را بر مصادیق آن تطبیق می‌کند. ابتداء عقل نظری به فعلیت می‌پردازد و درباره امور کلی مربوط به عمل

مقریزی در نوشه‌هایش به نقش عقل در افعال انسان اشاره نموده و عقل مورد اشاره او جزئیات اطراف را در کرده، احکام کلی را مبنی بر حسن و قبح افعال صادر می‌نماید و انسان صاحب عقل با استفاده از این ادراک راه صلاح را تشخیص می‌دهد. او در مقدمه کتاب *نحل عبر النحل*^۱ در بی آن بوده تا غرائب حکمت خداوند و عجایب صنعش را نشان دهد به هدف اینکه صاحبان بینایی و ارباب اعتبار تذکر بینند.^۲ سؤال این جاست بینایی و بصیرت انسان باید به چه هدفی ایجاد شود؛ اگر انسان مجبور و محصور در عالم است، داشتن عقل و استمداد او از آن چه فایده‌ای برای انسان خواهد داشت؟ بی تردید انتخاب مسیر صحیح جز تغییر در سرنوشت معنای دیگری نخواهد داشت و آن یعنی اینکه انسان قادر و مسئول بر سرنوشت خود باشد.

او همواره انسان را به تأمل در تاریخ و تدبیر در افعال سفارش نموده و تاریخ را فرصتی برای انتخاب بهترین‌ها توسط عقلا و تذکر برای ارباب اعتبار عنوان کرده است و به عبارت صریح‌تر تاریخ از نگاه او بستری است که خداوند در آن به انسان فرصت داده تا از عمل مذموم و قبیح خود دست بردارد.

این در حالی است که اشعاره معتقدند در عقل چیزی که دلالت بر حسن و قبح اشیاء داشته باشد وجود ندارد، بلکه آنچه را که شرع نیکو دانسته حسن و نیکو و آنچه را زشت شمرده قبیح خواهد بود. بنابراین حسن و قبح در اشیاء با شرع است نه عقل. محققان معتقدند اشعاره شوکت عقل‌گرایی را در هم شکستند و با تأکید بر نقل، هرگونه روش‌شناسی عقل محور را نفی نمودند.^۳ حال آنکه مقریزی بهوضوح انسان تاریخی را به تدبیر و تأمل در حوادث دعوت می‌کند تا بتواند قبیح را از حسن تشخیص دهد و با استفاده از عقل خویش بهترین‌ها را انتخاب نماید.

تحولات جامعه حاصل عملکرد افراد تأثیرگذار آن است که عملکرد هر کدام به نوبه خود

احکامی را صادر می‌کند. آنگاه عقل عملی همان ادراکات کلی را در امور جزئی پیاده می‌نماید و آن را بر مصاديقش در خارج، تطبیق می‌کند. از این‌رو، نفس با قوه تحیریکی که از قوه شوقيه (باعنه) برانگیخته می‌گردد، تحت تدبیر عقل عملی، فعلی را که غایت آن را تصور کرده و شناخته است انجام می‌دهد. بدین‌سان، از راه عقل عملی است که نفس در قوای بدny تصرف می‌کند و آنها را تحت تدبیر عقل قرار می‌دهد و از راه آن می‌تواند کمالات و ملکات فاضله را به دست آورد. این توضیحات و استعانت از فلسفه و شناخت جایگاه عقل در افعال ادمی از آن جهت بوده که بدانیم کاربرد عقل و استنتاجات عقلی در انسان چگونه است و نتیجه چنین اعتقادی منتج به چه روشی خواهد بود.

۱ این کتاب در مورد زندگی زنبور عسل و عجایب و غرائب زندگانی است.

۲ مقریزی (۱۴۱۹ق)، رسائل: رسالة نحل عبر النحل، تحقیق رمضان البدر و احمد مصطفی قاسم، قم: دارالحدیث، مقدمه.

۳ غلامرضا بهروز لک (۱۳۸۷)، «روش‌شناسی کلام سیاسی»، در روش‌شناسی دانش سیاسی در تمدن اسلامی، داود فیرحی، قم: پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی، ص ۱۵۷.

در پیمودن درست یا غلط راهها مؤثر است. وی با اشاره به این دو دسته به نقش هر کدام در تحولات جامعه اشاره می‌کند. دسته‌ای از انسان‌ها به جهت لطف خدا توفیق پیروی از شریعت و شناخت احکام، معارف و حکمت را یافته‌اند و به درک درست از وضعیت جامعه مفتخر گردیده‌اند و قادر به تبیین وضعیت و حتی ارائه راهکار مناسب برای مقابله با آن هستند. دسته دوم کسانی که گمراه شده و به واسطه گمراهی مسبب فساد در جامعه شدند و خداوند آنها را گرفnar املاء کرده است.^۱ او اتفاقات ناگوار را اکیداً از سوءتدبیر زعماء و حکام می‌داند و اعلام می‌دارد عامل اصلی فساد در زندگی مردم سوءتدبیر زمامداران است.^۲ مقریزی در این تحلیل به وضوح اشاره می‌کند دسته‌ای از مردم با توجه به شناختی که از دین داشتند توائیجی درک درست از شرایط را پیدا نموده‌اند. این عبارت می‌رساند که او پیش‌زمینه درک و تعقل را شناخت معارف دینی و امور دینی می‌داند و حاصل این زمینه را درک امور جامعه عنوان می‌کند.

اما معتقدین به نظریه کسب که همه افعال را به خداوند متنسب می‌کنند و برای انسان هیچ نقشی جز اکتساب قائل نیستند عامل افعال سیاسی حاکمان را خداوند می‌دانند، چراکه حاکم فقط کسب کننده افعال است.^۳ در اندیشه اشعری، تحولات سیاسی بر اساس معیارهای عقل و فلسفه یا بر اساس اراده آزاد افراد و یا گروههای سیاسی صورت نمی‌گیرد بلکه به اعتقاد وی آنچه ورای همه این عوامل صوری و ظاهری، جریان‌ها، تحولات و حتی اندیشه‌ها را رهبری می‌کند خدادست که نقش اول و تأثیر حقیقی را در قلمرو سیاسی، اقتصادی و اجتماعی بر عهده دارد.^۴ حال آنکه مقریزی به تحلیل چراجی وقایع ناگوار سیاسی، اجتماعی کشورش اقدام نموده است و حتی به ارتباط عمل حاکمان با وضعیت جامعه می‌پردازد و تأثیر اعمال حسن امرا و حاکمان را در سرنوشت جامعه به خواننده خود یادآوری می‌کند.^۵ همچنین نقش مثبت و منفی حاکمان را در بر طرف شدن مشکلات مورد ارزیابی قرار داده و تأثیر عملشان را بیشتر از افراد عادی جامعه می‌داند.^۶

۱ مقریزی، *اغاثة الامة*، ص.۱.

۲ همان، صص ۱۱۷-۱۱۸.

۳ ولوي، همان، ص.۴۵۴.

۴ عباسعلی عمید زنجانی (۱۳۸۵)، *مبانی اندیشه سیاسی در اسلام*، تهران: مؤسسه فرهنگی اندیشه، چ.۲، ص.۱۶۱.

۵ مقریزی، *اغاثة الامة*، ص.۵۳.

۶ همان، ص.۵۷.

نتیجه‌گیری

بر اساس نظریه کسب، هدایت انسان فقط از طریق خداوند و بر اساس جبر صورت می‌گیرد و قوه عقل در هدایت نفس انسان و انتخاب حسن از قبیح بی‌اعتبار است. انتظار بر آن بود که مقریزی که در گرایش‌های کلامی خود معتقد به اندیشه اشعری و به تبع آن نظریه کسب بوده در تحلیل‌های تاریخی خود این گونه بینیدیشد، اما غور در آثار او نشان داد که در کنار اظهارات و نتیجه‌گیری‌های که در آن گرایش‌های کلامی او هویداست، می‌توان در چه های دیگری بر این تحلیل‌های او باز نمود. او در کنار بیان ارسال عذاب الهی بر مردم به جهت عدم اطاعت خداوند و یا منع شدن زمین از برکات بر کسانی که از خدا اطاعت نکرده‌اند به مدخل دیگری وارد می‌شود و آن سنت‌های الهی است. استناد به آیاتی در باب سنت‌ها حکایت از اعتقاد به وجود قوانینی است تغییرناپذیر از صانع جهان. این قوانین که برآمده است از نگاه دینی به تحولات تاریخ، نقش انسان را در برابر تحولات مسئولانه می‌انگارد. با این تأکید که انسان مختار و مسئول می‌تواند با آگاهی از قوانین عالم در انتخاب مسیر درست و آگاهانه از قبایح دوری نماید و خود را از عقوبات گناهان دور سازد. همان نقشی را که مقریزی سعی نمود در برابر انسان قرار دهد. لذا این جاست که نقش و کارکرد دیگری که تاریخ در برابر انسان قرار می‌دهد هویدا می‌شود و آن عبرت‌آموزی و پندپذیری از حوادث عالم است. به قول مقریزی، هوشیاران عالم جهت بازیستادن از قبایح اعمال و اقتدا به بهترین‌ها بدان توجه می‌نمایند. علاوه بر این از نگاه مقریزی انسان نه تنها نسبت به خود دارای مسئولیت است بلکه در برابر جامعه نیز مسئول است، برخلاف اندیشه اشعری که همه تحولات سیاسی را نه بر اساس معیارهای عقلی و فلسفی و نه بر اراده آزاد افراد و گروه‌های سیاسی بلکه بر اساس جبر تبیین می‌کند. مقریزی گروه‌های حاکم را مسئول اصلی شرایط بفرنج می‌داند. آنجا که از سوءتدبیر حاکمان و امراء و در مقابل از تدبیر انسان‌های پاک سرشت در کشاندن جامعه به شر و خیر صحبت می‌کند، از مسلک اشعری خود عدول نموده است. در نهایت راهبرد عقل در هدایت انسان و ترسیم او از اربابان اعتبار و عقلایی که از پندهای عالم بهره برده‌اند در مقابل بی‌اعتبار دانستن عقل در تشخیص حسن از قبیح، همه گویای روش تاریخی او و تأثیر نپذیرفتن تاریخ‌نگاری وی از گرایش کلامی‌اش است. و مهم‌تر آنکه در تاریخ‌نگاری خود با روشنی تاریخی نه کلامی به تحلیل رویدادها پرداخته است.

این مقاله کوشیده است در خلال این پژوهش با رویکردی متن پژوهانه به این سؤال پاسخ گوید که تأثیر اندیشه‌های کلامی مقریزی بر تاریخ‌نگاری او چه بوده و او در تقابل بین نقش انسان و خداوند چگونه به داوری نشسته است. اما این نکته همچنان برای پژوهش‌های پیش رو جای طرح خواهد داشت که مؤلفان و مورخانی مانند مقریزی چرا و به چه دلیل در تاریخ‌نگاری به گرایش‌های کلامی خود بی اعتماد بوده‌اند. بی‌تر دید این مقاله به دلیل طرح مسئله اولیه و محدودیت‌های ساختاری مجلات علمی این فرصت را نداشته است، اما می‌تواند معبری برای محققان بعدی جهت پرداختن به این چرایی‌ها باشد.

منابع و مأخذ

- ابن تغري بردي، يوسف بن عبدالله [بی‌تا]، التحوم الزاهره، [بی‌جا]: مكتبة الشاملة.
- ----- [بی‌تا]، المنهل الصافي، [بی‌جا]: مكتبة الشاملة.
- ابن حجر عسقلاني [بی‌تا]، الدرر الكامنة، موقع الوراق، [بی‌جا]: مكتبة الشاملة.
- ابن كثير [بی‌تا]، البداية والنهاية، موقع الاسلام، تعريف بالاعلام الواردۃ فی البداية والنهاية، موقع الوراق، [بی‌جا]: مكتبة الشاملة.
- ادواردز، پل (۱۳۷۵)، فلسفه تاریخ، ترجمه بهزاد سالکی، تهران: پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی.
- اشعری، ابوالحسن (۱۴۰۰ق)، مقالات الاسلاميين و اختلاف المسلمين، آلمان: فرانس شتاينر.
- باقلانی، محمدبن طیب (۱۴۰۷ق)، الانصاف فيما يجب اعتقاده ولا يجوز الجهل به، بيروت: عالم الكتب.
- بغدادی، عبدالقاهر (۱۴۰۱ق)، اصول الدين، بيروت: دارالكتب العلميه.
- بهروز لک، غلامرضا (۱۳۸۷)، «روشناسی کلام سیاسی»، در روش‌شناسی دانش سیاسی در تمدن اسلامی، داود فیرحی، قم: پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی.
- جعفری، محمدتقی (۱۳۸۶)، ترجمه و شرح نهج البلاغه، تهران: دفتر نشر فرهنگ اسلامی.
- حامد مقدم، احمد (۱۳۶۱)، سنت‌های اجتماعی در قرآن، مشهد: بنیاد پژوهش‌های اسلامی.
- رجبی، محمود (تابستان ۱۳۸۳)، «قانونمندی تاریخ و جامعه»، تاریخ در آینه پژوهش، ش. ۲.
- سیحانی، جعفر [بی‌تا]، بحوث فی الملل والنحل، قم: مؤسسه النشر الإسلامي، مؤسسة الامام الصادق.
- سخاوی، شمس الدین أبوالخیر محمدبن عبد الرحمن [بی‌تا]، الضوء اللامع، موقع الوراق، [بی‌جا]: مكتبة الشاملة.
- سیوطی، جلال‌الدین [بی‌تا]، المحاضرة فی اخبار مصر و القاهرة، موقع الوراق، [بی‌جا]: مكتبة الشاملة.

- الشوکانی، محمدبن علی بن محمدبن عبد الله [بیتا]، البدر الطالع بمحاسن من بعد القرن السابع، موقع الوراق، [بیجا]: مكتبة الشاملة، أعده للشاملة، أسامة بن الزهراء عضو في ملتقى أهل الحديث.
- صدر، سید محمدباقر (۱۳۸۱)، سنت‌های تاریخ در قرآن؛ تحقیق جمال الدین موسوی اصفهانی، تهران: تفاهمن.
- ----- [بیتا]، المدرسة القرآنية، قم: المؤتمر العالمي للامام الشهید الصدر.
- صدرالدین محمد شیرازی [بیتا]، الحکمة المتعالیة فی الاسفار العقلیة الاربعة قم: مصطفوی.
- صفتی، صلاح الدین خلیل بن آبیک (۱۴۲۰ق)، الوافی بالوفیات، تحقیق احمد الاناووط و ترکی مصطفی، بیروت: دار احیاء التراث العربی.
- طباطبائی، سید محمد حسین [بیتا]، ترجمة المیزان، موسوی همدانی، قم: دفتر انتشارات اسلامی.
- عمید زنجانی، عباسعلی (۱۳۸۵)، مبانی اندیشه سیاسی در اسلام، تهران: مؤسسه فرهنگی اندیشه.
- غلامی دهقی، علی (۱۳۸۹)، اقصاد جامعه و مدیریت در تاریخ نگری مقریزی (بخش ترجمه کتاب اغاثة الامة)، قم: پژوهشگاه حوزه و دانشگاه.
- فولادوند، عزت‌الله (تیر ۱۳۷۷)، فاسفه نظری تاریخ، روزنامه همشهری، ش ۱۵۷۷.
- محمد مصطفی زیاده (۱۹۷۱)، دراسات عن المقریزی، قاهره: مکتبة العربية.
- مصباح، محمد تقی (۱۳۷۲)، جامعه و تاریخ از دیدگاه قرآن، تهران: سازمان تبلیغات اسلامی.
- مطهری، مرتضی (۱۳۶۹)، فاسفه تاریخ، تهران: انتشارات صدرا.
- ----- (۱۳۷۲)، مجموعه آثار، تهران: انتشارات صدرا.
- مقریزی، تقی‌الدین علی [بیتا]، رسائل، حصول الانعام والمیر فی سؤال خاتمة الخیر.
- ----- (۱۴۱۶ق)، اتعاظ الخلق، باخبر الفاطمیین الخلفاء، تحقیق محمد حلمی محمد، قاهره: دار احیاء التراث.
- ----- [بیتا]، اغاثة الامة، تحقیق محمود هندوی، [بیجا]: مکتبة الاسرة.
- ----- (۲۰۰۰م)، النہب المسویک فی ذکر من الحج و الخلفاء و الملوك، تحقیق جمال الدین الشیال، بور سعید: مکتبة الثقافة الدينية.
- ----- (۲۰۰۲م)، الموعظ و الاعتبار بذکر الخطط و الآثار، مصحح ایمن فؤاد سید، لندن: مؤسسه الفرقان.
- ----- [بیتا]، امتعال‌الاسماع بما للنبي(ص) من الاحوال والاموال والحفظة والمتاع، تحقیق محمد عبدالحمید التمیسی، بیروت، دار الكتب العلمیة.
- ----- (۱۹۹۵م)، درر العقود الفریدة فی تراجم الاعیان المفییة، عدنان درویش و محمد مصری، دمشق: وزارة الثقافة.
- ----- (۱۴۱۹ق)، رسائل: تجریداً التوحید، تحقیق رمضان البدری و احمد مصطفی قاسم، قاهره: دارالحدیث.

- ----- (۱۴۱۹ق)، رسایل: معرفة ما يجب لآل بيت النبوي، تحقیق رمضان البدر و احمد مصطفی قاسم، قم: دارالحدیث.
- ----- (۱۴۱۹ق)، رسائل: رسالة نحل عبر النحل، تحقیق رمضان البدر و احمد مصطفی قاسم، قم: دارالحدیث.
- ----- (۱۴۱۹ق)، رسالة فی فضل آل الیت علی من عادهم، تحقیق رمضان البدر و احمد مصطفی قاسم، قم: دارالحدیث.
- نجفی علمی، محمد جعفر (۱۳۷۱)، جامعه و سنن اجتماعی در قرآن، تهران: فرهنگ و ارشاد اسلامی.
- نوذری، حسینعلی (۱۳۷۹)، روش‌شناسی و تاریخ‌نگاری، تهران: طرح نو.
- والش، دبلیو اچ (۱۳۶۳)، مقدمه‌ای بر فلسفه تاریخ، ترجمه ضیاء الدین طباطبائی، تهران: امیرکبیر.

